

Проаналізувавши дану ситуацію і вітчизняне законодавство ми пропонуємо посилити контроль при перетині державного кордону громадянами України, особливо при виїзді за кордон з неповнолітніми, перевіряти причину виїзду при оформленні візи, а також посилити увагу митних органів при транзитному русі іноземців, особливо з дітьми, через територію нашої держави.

Що стосується усиновлення неповнолітніх іноземцями, то ми вважаємо, за необхідне створення окремого підрозділу при Службі у справах дітей, яка б детально вивчала кожного бажуючого іноземця усиновити дитину, рід занять, побутові умови, та періодично перевіряла побут дитини в новій сім'ї, а особливо важливим є те, щоб ці перевірки були реальними а не фіктивними. Досягнути цього можна шляхом підписання додаткових міжнародних договорів з тими країнами, чії громадяни виявили бажання усиновити українських дітей. Згідно цих договорів обов'язок по перевірці умов життя, матеріального стану та духовного розвитку усиновленої дитини покладається на орган опіки або службу у справах дітей країн-учасниць.

ЗАРОДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ НА ТЕРИТОРІЇ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Курсант 3-го курсу **Рудницький Р.С.**

Науковий керівник: викладач кафедри досудового розслідування, кандидат юридичних наук **Патик А.В.**

Слово “сыск” (розшук) має старовинне, або застаріле поняття дій по вистежуванню та розшуку злочинця. Вистежити чи розшукати (рос. сыскать) означає знайти або виявити когонебудь, що-небудь. В залежності від завдань, виконуваних розшуковцями або спеціалізованими закладами по розшуку, він являвся карним або політичним.

На різних етапах розвитку держави і права спочатку ці види розшуку мали загальні для них форми, методи, засоби,

правові основи діяльності, потім специфічні, які існують до теперішнього часу. У Галицько-Волинському князівстві в XIII-XIV ст. організацією розшуку, окрім князя та його найближчого оточення, займався і княжий двір. На місцях вели розшук численні тіуни, переважно в справах, пов'язаних із замахами на майно князя, княжих і деяких не завжди заможних людей.

У XIV ст. у тій частині України, яка входила на той час до складу Великого князівства Литовського, розшукова діяльність представляла таку організаційну форму місцевого самоврядування, як копний круг, який означав союз населення певної території з метою попередження правопорушень, їх розкриття та розслідування, виношення та виконання покарання винним без втручання органів державного управління.

У XIV-XV ст. в Київській Русі – Україні, де розвиток держави і права, в поєднанні з деякими іншими західноєвропейськими країнами, помітно відставав, розшуковою діяльністю в основному займалась влада. Як і община в первісному суспільстві, копне коло призначало особливо довірених осіб для здійснення розшукових функцій. Коли ці обранці народу – розшуковці виходили на слід у зв'язку із вчиненням злочином, наприклад, знаходили який-небудь клаптик матерії від викраденої речі на чийомусь дворі або слід копит коня підозрюваного, то господар цього двору зобов'язаний був відвести від себе “слід”, тобто підозру в причетності та інше. Таким чином, не розшуковець, а підозрюваний доказував свою невинуватість у тому або іншому протиправному діянні.

Здійснюючи розшук злочинця по “гарячим” слідам, розшуковці мали право проводити обшуки, опитувати свідків, потерпілих та інших осіб, тобто збирали інформацію і докази вини особи, яка підозрювалося у вчиненні крадіжки, розбійного нападу або вбивства. По закінченню розшуку затриманий злочинець та зібрані докази представлялися розшуковцем на розгляд малого копного кола, де проводилося розслідування, а на великому копному колі оголошували винного, причетного до вчинення злочину і виносили йому вирок.

Головним джерелом права тривалий час залишалася "Руська Правда", а також місцеве звичаєве право. Згодом важливе місце серед джерел права почали посідати вічеве законодавство, договори міст із князями, а також міжнародні договори (наприклад, Новгород з Готландом). Усе це вимагало проведення нової кодифікації, здійсненої уже в XV ст. Її результатом стали Новгородська (до 70-х років XV ст.) та Псковська (вірогідно 1467 р.) судні грамоти, затверджені на вічі. Якщо з "Новгородської Правди" зберігся лише невеликий фрагмент, що стосується норм процесуального права, то Псковська судна грамота (зі 120 статей) вважається другою після "Руської Правди" пам'яткою російського феодального права.

Стан розшукової діяльності в Росії у XVI ст. був на низькому рівні. Так, іноземець, відвідавши Росію, повідомив, що там законів немає і все залежить від свавілля влади. В судах, невинуватих карали як злочинців, це хдійснювалося не помилково, а при повному усвідомленні його невинуватості. На першому плані, там розглядалися справи по донесенням про замах на життя або майно царя. Розшук у цьому зв'язку полягав в основному у затриманні підозрюваної особи і застосуванні до неї тортур. Більш того, тортурам піддавалася і особа, яка донесла. Якщо вона витримувала тортури, наполягала на своєму донесенні (повідомленні), то це вважалось доказом вини підозрюваного і достатньою підставою для його звинувачення.

Розшук того часу у більшості випадків представляв примітивність дій, суть яких полягала у завданні фізичного болю підозрюваному, щоб домогтися від нього потрібного свідчення, і неважливою була відсутність доказів та вини, важливим було його особисте зізнання, отримане під тортурами. Так історично склалося, що Україна завжди була ласим шматком для її могутніх сусідів, які прагнули приєднати її до своїх земель, або принаймні її частину. Серед таких країн була Росія, Річ Посполита, Кримське ханство (від навал якого свого

часу потерпала навіть сама Росія) та інші. Постійні навали татар, розподіли українських земель, зміни влади, відсутність стабільності не давали можливості Україні нормального розвиватися. Тому і не дивно, що хоча Україну і прийнято вважати східно-європейською країною, проте найбільший вплив на її формування та розвиток здійснила саме Росія. У 1654 році Україна, щойно звільнившись від польсько-шляхетського панування, возз'єдналася з Росією та потрапила у жорстку кріпосницьку залежність від російського царату. До XVII ст. Росія сама займала передостанні місця на світовій політичній арені, і аж ніяк не вписувалася у зовнішню політику розвинутих країн першого світу.

Такий перебіг подій продовжувався доти, доки наприкінці XVII ст. (у 1682 році) на престол Російської держави не зійшла людина, яку після Наполеона вважають найвражаючою особистістю в історії Європи, як “самого значущого монарха раннього європейського Просвітництва”. Так, мова йде про Петра I, про людину, яка “прорубала вікно” в Європу.

ЗАХОДИ ЩОДО БОРотьБИ З НЕЗАКОННИМ ОБИГОМ НАРКОТИКІВ В УКРАЇНІ

Курсант 3-го курсу **Савицький Б.В.**

Науковий керівник: викладач кафедри спеціальної техніки та оперативно-розшукового документування, кандидат юридичних наук **Марков М. М.**

Вживання наркотиків та їх виготовлення розпочалося ще з давніх часів. В наслідок вдосконалення людини шляхом її фізичного та інтелектуального розвитку, відслідковується стрімкий розвиток наркотичних засобів. На початку розвитку суспільство не усвідомлювало реальної небезпеки яку можуть завдати наркотики і суспільство тогочасне підтримувало розвиток наркотиків. І лише після Другої світової війни почалася більш впливовіша боротьба із наркотиками. В період з IX до XX століття наркоманія зазнала значного розвитку і цим